

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY ZA ZEMŘELÉ PO CELÝ LISTOPAD

Památka všech zemřelých, lidově označovaná jako „Dušičky“, je vzpomínkou na zesnulé, kteří ještě nejsou dokonale připraveni ke vstupu do plného společenství s Bohem a jsou ve fázi „očist'ování“. Církev, s odvoláním na některé biblické texty, nazývá toto konečné očist'ování „očistcem“. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na mrtvé je součástí každé mše.

Plnomocné odpustky je letos možné získat po celý měsíc listopad. Tato možnost plnomocných odpustků, která obvykle platí pouze od 1. do 8. listopadu, byla letos opět prodloužena na celý měsíc z důvodu pandemie Covid-19. V České republice je tato možnost i týden před 1. listopadem, tj. letos již od 25.10.2021.

Celkově lze tedy odpustky spojené s návštěvou hřbitova letos získat kterýchkoli osm dní od 25. 10. do 30. 11. dle vlastní volby. **Podmínkami jsou: v daný den návštěva hřbitova, modlitba za zesnulé, modlitba na úmysl Svatého Otce, vyloučení sebemenšího zalíbení v hříchu, svaté přijímání; a v okruhu těchto dní svátost smíření.**

Odpustky spojené s návštěvou kostela, které je běžné možné získat 2. listopadu, lze letos získat kterýkoli den měsíce listopadu podle vlastní volby. **Podmínkami jsou: v daný den návštěva kostela nebo kaple, modlitba Otčenáš, modlitba Věřím, modlitba na úmysl Svatého Otce, vyloučení sebemenšího zalíbení v hříchu, svaté přijímání; a v okruhu těchto dní svátost smíření.**

Kromě toho **senioři, nemocní a všichni, kteří z vážných důvodů nemohou opustit své bydliště** kvůli omezením spojenými s pandemií, mohou získat **odpustky na dálku.** Stačí, pokud se v modlitbě spojí se společenstvím církve, zřeknou se jakéhokoliv hříchu a s úmyslem splnit, jakmile to bude možné, i další podmínky (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) a **před obrazem Pána Ježíše nebo Panny Marie se pomodlí za zesnulé.**

Touto modlitbou mohou být např. ranní chvály nebo nešpory z breviáře za zesnulé, růženec, Korunka k Božímu milosrdenství nebo jiné modlitby za zemřelé, které se věřící obvykle modlí, četba úryvku z Evangelia, který je součástí liturgie za zesnulé, nebo vykonání skutku milosrdenství spojeného s obětováním bolesti a útrap vlastního života Bohu.

Ladislav Kubíček
Že to ty ateisty netrkne?

Možná nás napadá otázka, jak může být církev svátá, když k ní patříme i my, kteří svatí nejsme. To, co je svaté, nemusí být bez poskvrny! Církev je svátá proto, že je církví Kristovou. Je to Boží církev, ale nás to zavazuje, abychom se o svatost poctivě snažili. Nestačí jen věřit, je třeba o svatost usilovat. I když svatí nejsme, stále jsme údy těla Kristova. S mocnostmi pekla musíme nejen počítat, ale taky s nimi bojovat. A víme jak: „Odporujte jim silou víry, postem a modlitbou.“ Modlitbou, to jistě neznamená recitaci nějaké modlitbičky, ale silou modlitby. Uvědomme si, s kým bojujeme – se samotným knížetem pekla. Církev je živý organismus, který bojuje, ale zároveň musí růst. Církev není spolek, ale rodinné společenství, je to starověká instituce, nedemokratická, hierarchická, nepokroková – a přesto přežila dvě tisíciletí. Jak je možné, že to ty ateisty netrkne?

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?)

Jindřich Šimon Baar
Svatý Martin

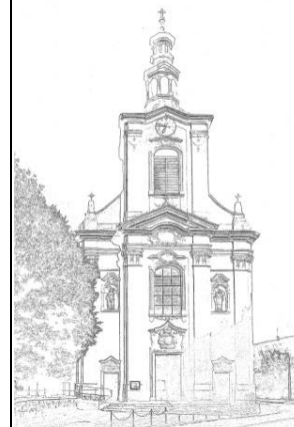
Jako v Římě musí stát velechrám a ten musí být zasvěcen jen svatému Petrovi, tak v jediném městečku chodském, v Klenčí, musí stát starobylý chodský kostel a ten nesmí a nemůže být zasvěcen žádnému jinému než svatému Martinu. A svatý Martin ani tentokrát nezklamal své svěřence a přijel do Klenčí na bílém koni. Lehký poprašek sněhový ležel na horách a lesích, jako by je pocukroval, ostrý mrazík vysušil blátivé cesty, takže se na svatomartinskou pouť do Klenčí sjelo plno kramářů a sešlo nebývalé množství lidí. Přišli sedláci koňari z dolejších vesnic a každý nesl svatému Martinu voskovou svíci jako ruku tlustou, přišli němečtí sedláci a selky až z Prenetu a přinesli kroužky žlutého másla, aby shořelo ve věčné lampě před oltářem svatého Martina, zdaleka, široka přišli žebráci, usedli na vyprošený vích slámy do dvou řad před chrámovým vchodem a počali se modlit růženec ke cti svatého Martina.

(z knihy J. Š. Baara Paní komisarcka)

Václav

 č. 38 (2021)

14. 11. 2021

Týdeník
Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

33. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE kostel sv. Václava

Ne	Po	Út	St	Čt	Pá	So
9:30	X	8:00	8:00	8:00	16:30	X

SULEJOVICE kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci v 8:00

Modlitební skupina – kostel sv. Václava, pátek v 15:30

- Farní kavárna je vždy v neděli po mši sv.
- Příští neděle **21.11. bude mše sv. v 8:00 v Sulejovicích**
- **Náboženství** pro školní děti je pravidelně v úterý od 14 h.
- **Plnomocné odpustky za zemřelé lze získat po celý měsíc listopad** – viz rámeček
- V neděli **21. 11. 2021 Koncert při svíčkách** od 18:00 v kostele sv. Václava v Lovosicích.
- **Diecézní setkání mládeže 2021 začíná v pátek 19.11. v 18h** mše sv. v kapli Diecézního domu kardinála Trochty Sobotní program - kino Máj Litoměřice od 10:30. Setkání vyvrcholí v neděli v 10:00 mší sv. s litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem v katedrále sv. Štěpána.

23. Ježíšova moc nemá hranic

Pro většinu lidí v Brooklynu byl začátek 28. srpna 1961 stejný jako každý jiný den: jasné, horké letní ráno. Pro nás ve Středisku to byl ale den velice temný. Předpokládalo se, že tento den v poledne předáme majitelům domu šek na druhou splátku. Dělal to 15 000 dolarů. - „Kolik máme v pokladně?“ „Ani ti to nechci říkat," odpověděl Paul DiLena. „Kolik?" - „Čtrnáct dolarů."

Příliš jsem spoléhal zase na nějaký zázrak. Důvěřoval jsem, že Středisko neztratíme; teď jsme však u posledního termínu a peníze nikde. Poledne přišlo, přešlo – a peníze stále žádné. Musel jsem se vážně zamyslet nad svou vlastní smělostí. Byl to snad jen pouhý sebeklam? Čekal jsem snad příliš mnoho od Boha, aniž bych sám pro věc něco udělal? Našemu právnímu zástupci jsem řekl: „Bez tahanic se nevzdám. Mohl bys zařídit prodloužení lhůty?"

Julius Fried strávil to odpoledne nad dokumenty. Když skončil, oznámil nám, že byl úspěšný. Prodloužení jsme získali. „Souhlasili a počkají nám do 10. září. Když ale do té doby nebudou peníze v ruce, začnou uplatňovat nároky z prodlení. Napadá tě tedy něco?"

„Ovšem," odpověděl jsem a Julius v naději pozvedl tvář. Hned ji ale zase sklopil, když jsem mu objasnil, jaký nápad to je. „Bude se za to modlit," řekl jsem mu. Julius byl zvyklý na modlitební život Střediska. Mám ale za to, že v tuto chvíli by si byl přál mít za ředitele někoho trochu praktičtějšího.

Myslím, že to odpoledne jsem to trochu přehnal. Svolal jsem všechny mladé dohromady: členy gangů, narkomany, studenty, kteří nám pomáhali i naše zaměstnance. Oznámil jsem jim, že Středisko je zachráněno. Byla z toho veliká radost. „Měli bychom jít do kaple děkovat Bohu," řekl jsem. Tak jsme šli. Zavřeli jsme za sebou a chválili Pána, že zachoval tento dům pro své účely. Posléze však někdo vzhledl a zeptal se: „Pověz, Davide, odkud se vzaly ty peníze?"

„Ty ještě nemáme!"

Dvacet pět zklamaných tváří. Dvacet pět zmrzlých úsměvů.

„Ještě tu nejsou," pokračoval jsem," ale do 10. září tu budou. Jsem si tím zcela jist. Do té doby budu mít šek na 15 000 dolarů, který vám ukážu. Myslel jsem jen, že bychom měli děkovat Bohu už teď." S těmito slovy jsem odešel.

Přišlo 1. září. Pak 2., 3., 4. Strávil jsem spoustu času telefonováním a snažil se najít nějaké řešení. Všechno ukazovalo na to, že Pán chce, abychom v naší práci pokračovali. Toto léto bylo opravdu úspěšné. Naše záznamy říkaly, že dva a půl tisíce mladých lidí z celého New Yorku se setkalo s opravdovou Láskou. Obrátili své životy ke Kristu.

Stovky chlapců a děvčat prošly Střediskem na své cestě k novému zaměstnání, k novým rozhledům, k novému stvoření. Už dvanáct se jich připravovalo pro kazatelskou službu.

„A začalo to všechno jedním obrázkem v Life," řekl jsem jednou večer své ženě, když jsme se spolu zamýšleli nad uplynulým rokem. Gwen odpověděla: „Není to zvláštní, že ti nikdy nebylo dopřáno navštívit ty chlapce od soudu?"

Jistě, bylo to zvláštní. Skoro čtyři roky jsem psal, telefonoval, klepal na dveře. Z důvodů, které byly nad moje chápání, jsem se dosud nesměl setkat s hochy, jejichž tragédie mne přivedla do New Yorku. Jejich osud i osud Izraele, bývalého vůdce Mau-Mau, jsou stále zatím v rukách státu. Snad až budou hoši propuštěni z vězení, budu jim smět říci o tom, jak mi leží na srdci jejich budoucnost. Byl tu však ještě hoch, se kterým jsem se setkal hned při svých počátečních návštěvách New Yorku a jehož jsem si tolik oblíbil: Angelo Morales.

Jednou ráno nás přišel navštívit. Vzpomínali jsme spolu na den, kdy do mne vrazil na schodech u bytu Alvarezových. Teď už i Angelo je v závěru svých biblických studií. Také on by s námi rád pracoval ve Středisku.

„Bude-li ještě jaké Středisko, Angelo," řekl jsem mu a rozdělil se s ním o naše finanční starosti. „Mohl bych snad já nějak pomoci?" zeptal se Angelo. „Ano. Jdi s ostatními do kaple a modlete se. Já budu mezitím u telefonu."

Všichni členové našeho výboru byli zaneprázdněni voláním starým příznivcům Střediska. Pomoc přicházela, ne však taková, jakou bychom potřebovali k získání šeku na 15 000 dolarů 10. září. Mezi těmito telefonáty byl i rozhovor Haralda Bredasena s kancelářím Clema Stoneho v Chicagu. Harald otevřeně doznal, že je v rozpacích, neboť Clem byl už ke Středisku více než štědrý. Snažili jsme se, aby byl s námi ve styku, i když jsme peníze nepotřebovali. Přesto si ale myslím, že když uslyšel o telefonu od nás, položil mu jeho přirozený instinkt ihned ruku na peněženku.

Harald však onoho 8. září zastihl Clemova syna. Hovořili spolu dlouho. Harald mluvil o tom, jakých výsledků už bylo dosaženo a děkoval Stoneům za jejich podíl na tom. Pak se konečně s pokrčením ramen dostal k věci: „Do pozítřka musíme mít 15 000 dolarů," řekl a vysvětlil proč. „Nemám tušení, jaká je vaše momentální situace. Rozhodně nechci žádat o rozhodnutí v této chvíli, kdy jste u telefonu. Pohovořte však o tom s otcem. Vyřídte mu mé díky za to, co všechno už pro nás udělal. Pak prostě uvidíme, co bude."

Přišlo 10. září. Netrpělivě jsme otevírali ranní poštu. Byly tam obálky od mladých, kteří posílali své desetníky.

„Díky, Pane," řekl jsem. „Bez těchto halěrů se nemůžeme obejít." A to bylo všechno.

Začala ranní pobožnost. V kapli byli všichni, každý se modlil a zpíval. Ze všech stran jsem slyšel, jak mladí lidé děkují Pánu za to, že nám poslal šek na 15 000 dolarů. Uprostřed shromáždění mne odvolali ke dveřím. Přišla mimořádná zásilka. Podíval jsem se na razítko: Chicago, Illinois.

V obálce byl šek na 15 000 dolarů. Když jsem ten kousek papíru nesl do kaple, nemohl jsem promluvit. Stál jsem u krbu se snopy sklizené pšenice. Nemohl jsem mluvit, a tak jsem prostě zvedl ruku s prosbou o klid. Když místnost ztichla, vzal ode mne šek Paul DiLena a podal ho chlapci, co stál nejbliže.

„Pošli to kolem, prosím tě," řekl mu téměř neslyšně. Ten šek má dnes Clem Stone ve svém archivu v Chicagu. Vypráví němou historii obdivuhodného řízení Božího mezi mladými lidmi v New Yorku. Je správně podepsán, dobře krytý. Je však ještě víc nežli to. Podíváte-li se na něj blíže, uvidíte, že je umazaný. Je opravdu hodně špinavý, jak putoval rukama dvou tuctů mladých lidí, kteří se naučili, co to znamená věřit. Je na něm jistě i několik slz. Slzy vděčnosti Bohu, který předivnými cestami uskutečňuje své divy.

(z knihy D. Wilkersona *Dýka a kříž*)

SYNODA O SYNODALITĚ 2021–2023

Diecézní fáze: 17. 10. 2021 – 31. 1. 2022

Farní koordinátor pro ŘKF Lovosice:

MDDr. Miroslav Jan Zuckerstein

723 655 040, zuckerstein.miroslav@gmail.com